

کارگران هیکو و آذرباب اراك که در اعتراض به حقوق معوق چندماهه خود دست به تجمع زده بودند در نهایت با برخورد قهری نیروهای انتظامی مواجه شده اند.

نماینده مجلس و نایب رییس کمیسیون اجتماعی مجلس؛

«جمله‌ای در سرود این برادران عزیز بود: «عرصه کار، عرصه پیکار ماست» این جمله، راست است. کارگر ایرانی باغیرت و باشرف، کار را پیکار و مبارزه خود می‌داند. شما با کارتان دارید مبارزه می‌کنید با آن کسانی که می‌خواهند کشور را به ورطه سقوط، رکود و شکست اقتصادی بکشانند. جامعه کارگری عزیز ما در سرتاسر کشور بداند امروز کاری که شما انجام می‌دهید، کار مجدانه، کار مبتکرانه، کار مبتنی بر ذوق و سلیقه و شیوایی ذهن ایرانی، یک پیکار و مبارزه است. شما با کارتان دارید با دنیای استکبار مبارزه می‌کنید؛ این را همه باید توجه داشته باشند». این بخشی از فرمایش‌های مقام معظم رهبری در وصف شأن و منزلت کار و کارگر است که در 16 اسفند 1389 در جمع کارگران بیان کردند.

به گزارش اسپادانا خبر، شرایط اقتصادی کشور با گذشت بیش از 6 سال از این دیدار، به سمتی رفته‌است که گره آن جز با دستان پینه‌بسته همین قشر باز نخواهد شد. نام‌گذاری سال 1396 به اقتصاد مقاومتی، تولید و اشتغال از سوی مقام معظم رهبری نیز گواه اهمیت کارگران است. به تازگی برخوردی به دور از شأن کارگران زحمتکش در استان مرکزی دیده شد که حامی پیام مناسبی برای جامعه میلیونی کارگری نبود. کارگران هیکو و آذرباب اراك که در اعتراض به حقوق معوق چندماهه خود دست به تجمع زده بودند در نهایت با برخورد قهری نیروهای انتظامی مواجه شدند. کار به جایی رسید که حتی مسئول هماهنگی شورای اسلامی کار اراك در گفت‌وگو با ایلنا (خبرگزاری کار ایران) گفت که دیگر حل مشکل کارگران این دو کارخانه از اختیارات استان خارج شده و باید مقامات کشوری در قبال آن تصمیم‌گیری کنند. آنچه که بر همگان مشخص شده، نشان‌دهنده آن است که برخوردی این‌گونه با مسائل کارگری نه تنها مشکل را حل نخواهد کرد بلکه مشکل را به سمت وخامت پیش خواهد برد. موضوعی که بیش از پیش اهمیت آن مشخص شده خلأ ایفای نقش سندیکاها در حل و فصل این قبیل مسائل است. اگر سندیکا و تشکلهای صنفی فعال باشند، بی‌شک شاهد اعتراضات این چنینی نخواهیم بود. چرا که سندیکا و تشکلهای کارگری، حلقه ارتباطی ارگان‌های حوزه کار و کارگران است و اگر نقش آن جدی گرفته شود کار به این‌جا کشیده نخواهد شد. محمدرضا بادامچی، نماینده مجلس و نایب رییس کمیسیون اجتماعی مجلس می‌گوید: "مسائل کارگری مربوط به اصناف است و نباید با آن‌ها به شکل سیاسی و انتظامی برخورد شود، در غیر این صورت این مسائل مورد سوء استفاده سایرین قرار می‌گیرد و وضعیت رو به وخامت خواهد گذاشت. در محیط‌های صنفی، وقتی معضلی بوی سیاسی می‌گیرد باید با هوشیاری خودمان، مانع از حاد شدن آن شویم و آن را به همان قالب مشکلات صنفی تبدیل کنیم، نه اینکه بر حاشیه‌ها دامن بزنیم. حتی زمانی که احساس می‌شود مساله‌ای اجتماعی، جنبه سیاسی به خود خواهد گرفت، باید با اقدامات مناسب خود جلوی وخامت مساله را بگیریم و آن را به همان معضل صنفی درون کارگاهی تغییر شکل دهیم. نباید با برخورد نظامی، حل این مشکلات را به افرادی واگذار کنیم که الفبای مسائل کارگری را نمی‌دانند و پای آن‌ها را به محیط کارگری باز کنیم. این مسائل به سندیکاها کارگری برمی‌گردد. سندیکاها باید با اقدامات خود آن را حل و فصل کنند و مانع کشیده شدن این مشکلات به خارج از صنف و کارگاه بشوند. این مسائل، اجتماعی و صنفی است و نباید نیروهای زحمتکش انتظامی به این مسائل ورود کنند. همان‌گونه که آن‌ها نیز تمایلی به وارد شدن به این مسائل ندارند ولی ضعف ما، تشکلهای صنفی است که نیروهای انتظامی را وارد قضیه می‌کند. کسی غیر از تشکلهای صنفی نمی‌تواند به حل این مشکلات کمکی کند. نمی‌توان گفت که تمام این معضلات به وزارت کار مربوط است. ضعف فعالیت صنفی سبب شده که عملکرد ضعیف‌شان حتی بر بدنه وزارت کار نیز تاثیرگذار شود. آن‌ها هستند که باید با وزارت کار ارتباط برقرار کنند و قبل از حاد شدن مشکلات، آن را حل و فصل کنند. این نکته را در نظر بگیرید که ضعف صنف‌ها، به بیرون اصناف نیز کشیده می‌شود. مطرح نکردن مشکلات با وزارت کار و روی هم جمع شدن این مسائل، سبب بروز این اتفاقات از درون می‌شود.

او می‌گوید: "از نظر قانون، شورای اسلامی کار و انجمن‌های صنفی برای این موضوع در نظر گرفته شده‌است. دست انجمن‌های صنفی بازتر است و هر کارگر می‌تواند به عضویت آن درآید. با قدرت چانه‌زنی که دارند می‌توانند در فرآیند مدیریت کارفرمایان موثر و به آن‌ها در مسائل مختلف مشورت دهند. هیچ قید و شرطی برای تشکیل آن‌ها و شرایط فعالیت‌شان وجود

ندارد. شورای اسلامی کار نیز شوراهایی هستند که توسط ادارات کار، نظارت بر آنها صورت می‌گیرد و در سطح استان نیز خانه کارگر بر فعالیت آنها نظارت دارد. ولی در مجموع، انجمن‌های صنفی در فعالیت خود آزادتر هستند و هیچ‌کس غیر از خودشان ناظر بر عملکردشان نیست. انجمن‌های صنفی وقتی در درون واحد، ضعیف عمل می‌کنند به دنبال مقصر برای این عملکرد کم‌رنگ خودشان در بیرون از تشکل می‌گردند. نمی‌توان آنها را مقصر دانست. وقتی افراد بخواهند تشکلی داشته باشند منعی برای آنها وجود ندارد و با افزایش قدرت چانه‌زنی آنهاست که دیگر شاهد این مسائل نخواهیم بود."

منبع/ روزنامه قانون

برچسب‌ها: [حقوق کارگران](#) [1]
[اعتراض](#) [2]